

18.10.60

A

## Judarna och rasbiologin

I UNESCOS till stor del utmärkta bokserie "The race question in modern science" har en amerikansk forskare, Harry L. Shapiro, publicerat en skrift om *The Jewish People* med undertiteln "A biological history". Shapiro understryker det ostridiga, men ofta av okunnighet och fördomar fördunklade faktum att judarna i än mindre grad än de flesta andra "folk" knyts samman av fysisk eller biologisk särprägel. De grupper åt vilka Gud genom Abraham för fyra tusen år sedan utlovade Kanaan utgjorde inte någon "ras", inte ens en stam eller ett folk i den meningen att de hölls samman av politisk organisation, ett speciellt och enhetligt språk och en långvarig tradition; det var främst budskapet, profetian som förenade. Endast under en kort tid förverkligades denna profetia såtillvida som flertalet judar bodde i den eller de judiska staterna i Palestina (omkring 1200 till 600 före Kristus). Forskingringen har varit judendomens normala situation. Vi brukar tala om denna forskningring som en följd av Titus erövring av Jerusalem år 70 efter Kristus, men det beräknas att vid denna tid blott en miljon judar bodde i Palestina mot 3,5 miljoner i andra delar av det romerska väldet.

Sedan judarna sprits över hela världen har den fysisk-biologiska heterogeniteten blivit allt starkare. Framför allt har judarna blandat sig med de folk som de bott hos och legalt tillhört; själva miljön — levnadsstandard, klimat, yrkesarbete — har tillika spelat en roll. Shapiro anför en rad undersökningar av fysiska särdrag som bevis. Judarna i Östeuropa är avgjort längre än judarna i

Marocko och Irak, i Östeuropa har 48 procent av judarna bruna ögon mot 81 procent i Irak; liknande skillnader finns i fråga om skalens form, hårfärg och blodgrupper. Föreställningen om en "jude-näsa" är lika överdriven som andra föreställningar om judiska rasdrag, och även på denna punkt är variationerna stora mellan judiska grupper i skilda områden.

De religiösa eller med religionen sammanhängande dragen har självfallet varit bestämmande för judendomens bestånd som i mindre eller högre grad avvikande och enhetlig grupp. Med all rätt framhäver Shapiro att särskilt de gemensamma beteendemönster som präglar det dagliga livet — ätning, hygien, helger — har varit av betydelse för judarnas sammanhållning och separation från andra. Det är därför väl begripligt att den israeliska staten, som i stort sett upprättats och upprätthålles av icke-troende judar — sammanknutna av ett slags kal-lelsenationalism — håller på eller åtminstone respekterar de urgamla sedvanor som i och för sig framstår som det mest irrationella i judendomen.

HERBERT TINGSTEN